

[Tang Sørensen]

lægger man oven i købet ekstra byrder på dette erhverv.

Måtte fornuften brede sig i folketinget, så man forstår, at der er andre ting, der skal være med til at holde Danmark oppe, end at give lønmodtagerne mere i løn. Vi skal have hjulene til at snurre, og vi skal have hjulene til at snurre i Danmarks mest produktive erhverv, nemlig landbrugserhvervet.

### Hanne Engberg (SF):

Jeg vil også godt fremhæve hr. Bolvigs ord heroppefra for nogle minutter siden, hvor hr. Bolvig stod og talte om, at vælgerne af mange gode grunde ikke har så meget tillid til os, der sidder herinde. Hr. Bolvig nævnte, at det var på grund af en utidig personforfølgelse af enkeltpersoner i regeringen, og det kan jeg i mange henseende kun give hr. Bolvig ret i. Det har været usmageligt, mange af de ting, vi som nye medlemmer har været vidne til.

Men jeg synes dog, det er værre, når vælgerne direkte skuffes i deres tillid til de politikere, de har valgt, med hensyn til selve de programpunkter, som er til behandling herinde. Her vil jeg gerne nævne en af de sager, som jeg synes er allervigtigst, for nok er det vigtigt, hvordan vi får vores velstand fordelt i dette land, men det er dog vigtigere, hvordan vi overlever.

I november, kort efter at denne samling begyndte, gjaldt en af vores første debatter NATOs forslag om at sætte fabrikation af 572 taktiske atomvåben i gang til brug her i Europa. En meget stærk bevægelse i befolkningen, blandt socialdemokratiske og radikale vælgere ikke mindst, fik ført igennem, at vores udenrigsminister måtte rejse til NATO-møde og meddele, at et flertal af den danske befolkning ønskede udsættelse af denne beslutning og i stedet optagelse af direkte forhandlinger mellem Øst og Vest om muligheden for, at disse atomvåben ikke skulle fabrikeres, mod at Sovjet skulle holde op med fabrikation af sine SS-20 raketter. Sovjet havde forinden meddelt, at de ville fortsætte med produktion af deres våben, hvis NATO videreoprustede. En forhandlingssituation var mulig. Vi spurgte dengang vores udenrigsminister, hvad han ville sige, hvis forslaget blev nedstemt på NATO-mødet, og vi fik intet svar. Udenrigsministeren vendte da også hjem som en våd hund. Det

er klart, at når man ikke bjæffer op i tide, så vender man hjem som en våd hund.

I mellemtiden er raketoprustningen fortsat fra begge sider, skønt videnskabelige militærforskningsinstitutter har vist, at der var ligevægtssituation omkring november.

I onsdags havde vi så sikkerhedspolitisk debat igen for et meget lille publikum i denne sal. Udenrigsministerens og den socialdemokratiske ordførers indlæg var for så vidt i mine ører lovende i starten. Udenrigsministeren indrømmede følgende fire ting: at vi på denne klode kan udrydde hinanden et sted mellem 15 og 50 gange for hver person, at den vigtigste konflikt i verden i dag ikke er mellem Øst og Vest, men mellem Nord og Syd, mellem de rige og de fattige lande, at udgifterne til oprustning og bidrag til u-landene står i et vanvittigt forhold til hinanden, og at man i denne situation må forlange parallelle og gensidige nedrustningsbestræbelser.

Hr. Lasse Budtz fulgte disse tanker op ved at slutte sin tale med at tilslutte sig ethvert ærligt ønske om nedrustning, heriblandt bevægelsen Kvinder for Fred, som er opstået i dette land i denne vinter. Og så ser man, hvad der sker i praksis, og bliver beskæmmet. Der er jo sket i dette med de sidste forlig, at vi igen har skåret ned på vores u-landshjælp, og der er sket dette, at vi nu kan regne med, at vores udenrigsminister i næste uge tager til NATO-møde igen og siger, den er helt fin med disse atomvåben, der er ikke nogen større bevægelse i Danmark længere. En dagsorden, som socialistisk folkeparti havde fremsat, og som var til afstemning her i morges, blev jo af gode – almindelige, kan jeg forstå – partitaktiske og NATO-taktiske grunde afvist, således at vi slet ikke kom til at stemme om et indhold, som faktisk var på linje med det, der blev sagt i november, og som en stor del af befolkningen – for ikke at sige flertallet – tilslutter sig, nemlig at vi må i gang med gensidige og parallelle nedrustningsforhandlinger. Dette er en hån mod vores vælgere – det vil jeg godt have lov til at sige i denne afslutningsdebat – mod de vælgere, som ikke ønsker yderligere oprustning i NATO.

**Formanden:**